

Dumnezeu

Magda Isanos

Oamenii bogati au facut icoane,
catapitezme-aurite si strane,
insa Dumnezeu n-a venit
in locul astfel ingradit.

Bogatii stateau grosi, impovarati
si se uitau la sfintii frumos imbracati.

In vremea asta, Dumnezeu zbura-n copaci,
facindu-i sa-nfloreasca. Fugea la saraci,
cerindu-le mamaliga si ceapa.
Era cind cimpie verde, cind apa.
Alteori se facea mic
si s-ascundea in floarea de finic,
ori s-apuca sa creasca-n papusoaie,
s-ajute furnicile la musuroaie,
sa dea pamintului mana si ploaie.

Avea atitea de facut Dumnezeu,
si oamenii il plictiseau mereu,
cerind unul pentru altul rau.
Ii auzea strigind: "Pamintul meu..."
Ii vedea punind semn de hotar,
ciopirtind, impartind minunatul dar.

Atunci se supara. Pornea furtuna.
Cu seceta si ploaie-nghetata lovind intr-una, se facea mare
si-nfricosat,
ca muntele cu paduri imbracat.
Pina venea o pasare la el.
Codobatura, sau un porumbel,
si spunea: "Doamne, mi-a cazut puiul jos.
Zi sa se faca iara frumos,
sa rasara soarele si sa-l gasesc..."

"Faca-se voia ta, sol pasaresc..."
Si Dumnezeu pune fulgeru-n teaca
si s-apuca alte lucruri sa faca.